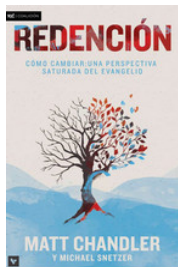

Llibres recomanats

Matt Chandler y Michael Snetzer. B & Holman, Nashville, Tennessee, EE.UU. 2016.

Los autores en la introducción se dirigen especialmente a los que han conocido el evangelio y por diferentes razones no adelantan en su vida cristiana, que se esfuerzan para tener contento a Dios de su estilo de vida, pero que no son capaces de tener el gozo de sentirse cerca de Dios, incluso aquellos que se aplican para ser mejores intérpretes de la palabra, y así lo siguen intentando; pero se debe llegar a un punto de reconocimiento de “nuestra total incapacidad de transformarnos a nosotros mismos, ni antes ni ahora ni nunca”. Hemos de recuperar “la confianza de saber con toda certeza que hemos sido restaurados en Cristo, mientras experimentamos su obra activa de restauración día a día.

Programes TV

Néixer de Nou, TV3. Darrer diumenge de mes a les 9:40h

Buenas Noticias, TV2. Cada diumenge a les 9:15h.

Butlletí de juny de 2019

Article

Com llegir els signes dels temps

Com és que els profetes llegeixen els signes dels temps? Com és que ells van ser capaços de reconèixer allò que Déu els deia? Aquesta és realment la qüestió crucial.

La resposta és que l'Esperit de Déu els feia capaços de SENTIR AMB DÉU. Ells eren capaços de compartir les actituds de Déu, o sigui els seus valors, sentiments i emocions. Això els tornava aptes per veure els esdeveniments del seu temps com Déu els veia i sentir allò que Déu sentia respecte d'aquests esdeveniments.

Els compartien la ira, la compassió, la tristesa, la desil·lusió, l'aversion de Déu, la seva sensibilitat pel poble i la seva seriositat. Aquests sentiments no eren compartits de forma abstracta, sinó en relació als fets concrets de la seva Època. Es pot dir que tenien un tipus d'EMPATIA amb Déu, que els capacitava per veure el món a través dels ulls de Déu. La Bíblia no separa emocions i pensaments, La paraula de Déu expressa el mode com Ell sent i pensa. Els profetes tenien els pensaments de Déu perquè ells compartien els seus sentiments i valors. Això és el que significa estar ple de l'Esperit de Déu, i això és el que ens fa capaços de llegir els signes dels temps amb honestat i veracitat.

Això és també el que significa la unió mística amb Déu. Abans, no obstant, de desenvolupar la idea, examinem amb més cura i detall la manera com els profetes experimentaren aquesta empatia amb Déu. Ens limitarem al profeta Jeremies i examinarem primerament alguns textos que expressen els sentiments de Déu; després alguns textos en els quals

Aniversaris

Día 6, Rafael Badía; Día 16, Merce Azuaga; Día 18, Pere Vargas; Día 27, Anna María Baldovinos; Día 28, Juli Bustos; Día 30, Adoración Esteban

Calendari

JUNY	2	9	16	23	30
Presidir	Carlos Curiel	Noemí Cortès	Antonio Carbonell	José R. Esturo	Jordi Vernedas
Predicar	Retir d'església	Carlos Curiel	Carlos Curiel	Francisco Mira	Oració J. R. Esturo
Anuncis	Josep Crespo	Josep Crespo	Josep Crespo	Josep Crespo	Josep Crespo
Oració	6 Déu i el nostre sofriment	13 Déu i el nostre sofriment	20 No n'hi ha	27 No n'hi ha	

Santa Cena

Passar els símbols: Mari – Marta Anna Maria – Rafael

Copa: Javier – Antonio

Una vida en l'Esperit és una vida de denúncia d'allò que està errat en el nostre món, la nostra societat i la nostra comunitat, de parlar obertament sobre el futur per al qual caminem o hauríem d'estar caminant, de dir el que Déu ha de sentir amb relació a els esdeveniments del nostre temps. Aquesta és, almenys, la direcció cap a la qual hem de caminar, si volem ser fidels a l'Esperit dels profetes, que és l'Esperit de Déu.

En l'essència de tot això, hi ha el nostre esforç personal envers Déu en l'Oració. Cal que ens tornem totalment honestos davant de Déu pel que fa als nostres veritables sentiments i actituds relatius als ESDEVENIMENTS DEL NOSTRE TEMPS. Necessitem també ser honestos en relació al "per què" sentim això i veure honestament si Déu sent de la mateixa manera que nosaltres en relació a aquests esdeveniments. Compartim veritablement l'amor de Déu i la seva compassió pels pobres i oprimits, i compartim realment la seva ira i indignació? Fem a Déu a la nostra imatge i semblança, o permetem que Ell ens refaci d'acord amb la seva imatge i semblança?

Activitats

- ❖ Dies 31 maig – 2 juny. Retir d'església a Lloret de Mar, hotel Anabel i no hi ha culte a Terol.
- ❖ Dies 10 al 15, Casa d'oració a Terol 22, amb l'església del Lokal.
- ❖ Dia 20, Oració "Gràcia sobre Gràcia" a Terol 22, a les 20h.

Jeremies comparteix els sentiments de Déu respecte als esdeveniments del seu temps; i finalment alguns textos en els quals els sentiments de Jeremies es contraposen als sentiments de Déu. Aquí, finalment, estarem examinant la medul·la de la vida espiritual de Jeremies, la seva oració i la seva lluita per assolir la unió amb Déu.

- Hi ha moltes expressions de la ira de Déu, però n'hi haurà prou amb examinar el text de Jer 5, 7-11. A 2, 1-13 veiem la desil·lusió i desànim de Déu i a 14, 17-18 la seva tristesa. Novament, a 30, 10-11, tenim un exemple de la immensa compassió de Déu per al seu poble.
- A 23,9, quan Jeremies se sent oprimat per les paraules de Déu, ens hem de recordar que una paraula no és només un pensament, sinó l'expressió d'un sentiment. Jeremies va sentir la ira de Déu de manera especial saturant tot el seu ésser. Ell ens parla d'això a 6, 10-11 i 15, 17.
- En els passos del text que anomenem Oracions o Confessions de Jeremies, veiem el profeta queixant-se a Déu i entrant en conflicte amb Déu ja sigui perquè Jeremies no aconsegueix compartir la ira de Déu i clama per bondat (10, 23-25) o perquè la ira egoista de Jeremies no és compartida per Déu (11, 20; 12, 1-6; 18, 19-23). Això es converteix en una crisi de Jeremies. Desitja no haver nascut i vol renunciar a ser profeta (15, 10-21; 20, 7-18).

A vegades Jeremies trobava difícil entendre allò que Déu feia i el perquè. Però no es limita a acceptar-ho tot cegament. Ell qüestionava Déu. Reclama i medita sobre el problema amb esperit crític. Sentia que li calia qüestionar per provar d'entendre. Si ell no hagués fet això, hauria tingut poca percepció dels signes del seu temps, mai no hauria aconseguit

realitzar aquella unió amb Déu que li va permetre veure la que Déu veia en els esdeveniments dels seu temps.

Jeremies va experimentar, és clar, moments de pau (31, 26), però aquesta pau va ser durament conquerida, després de molt esforç i veritable agonia mental. Tenim la tendència a pensar que preguem bé només quan sentim pau, i que la unió amb Déu és sempre una experiència plàcida, pacífica i sense emocions. Això no és veritat perquè, a vegades, fins i tot el propi Déu no està calmat ni pacífic, sinó al contrari, molt pertorbat i aïrat.

La ira de Déu

La nostra tendència avui és trobar que la ira de Déu és una limitació. L'expressió profètica de la furiosa ira de Déu tendeix a omplir-nos de consternació. Però, de veritat, mentre no podem compartir una mica d'aquest sentiment diví, la nostra vida espiritual continuarà essent immadura, i la nostra unió amb Déu serà abstracta i irreal.

La compassió de Déu està sempre acompanyada de la seva ira i indignació. Són els dos costats d'una mateixa moneda, perquè no podem realment estimar o tenir una veritable compassió si no som capaços de sentir ira i indignació. Quan una persona en perjudica una altra, quan algunes persones són cruels envers les altres, quan exploten i oprimeixen els altres, llavors la veritable compassió per aquells que estan essent oprimits, necessàriament porta en si ira i indignació contra aquells que els fan patir.

Aquesta no és la ira de l'egoisme o de l'odi, és la ira de la compassió. Déu s'enfada amb ells pel seu propi bé. És la ira que els desafia a canviar, mostrant clarament la GRAVETAT d'allò que estan fent. Jesús va sentir compassió pels pobres que estaven essent explotats pels mercaders i els

canviadors al pati del Temple. La seva ira va mostrar clarament que aquest pecat d'explotació era terriblement greu.

Ens cal tenir compte a no trivialitzar Déu. Ell és molt seriós amb relació a la crueltat d'una persona envers una altra en el món d'avui. Llevat que aconseguim compartir la seva serietat, estarem sempre ALLUNYATS d'Ell, i qualsevol experiència d'aparent proximitat amb Ell seria una il·lusió.

Compartir la ira de Déu pot ser una experiència alliberadora i una font de força, energia i decisió en la nostra vida espiritual. Tots nosaltres tenim un instint agressiu. Podem usar-lo de forma egoista contra el nostre veí, o podem tornar-lo contra nosaltres mateixos. Però també, podem usar-lo com a font d'energia i decisió per lluitar contra el pecat i el sofriment del món. Això va ser el que els sants van fer, i per això eren tan decidits i tenien un sentiment tan saludable d'indignació en relació als pecats de les persones.

Avui

Qualsevol espiritualitat nova avui, i especialment una espiritualitat bíblica, hauria d'incloure un esforç molt seriós PER LLEGIR ELS SIGNES DELS NOSTRES TEMPS. No podem fer això sols. Necessitem fer-ho junts. El més important però, és no deixar de fer-ho, sinó "ocultarem l'Esperit" i destruïrem qualsevol possibilitat de vida espiritual veritable. El mateix Jesús ens diu que hem de llegir els signes dels temps (Lc 12, 54-57).

A més d'això, una vida espiritual saludable inclou una constant conversió o desig de canviar i una tendència de mirar cap a la novetat del futur més que a aturar-se al passat. El desig que el passat torni no és una actitud que ve de l'Esperit Sant. Necessitem estar disposats a santificar la seguretat que obtenim en confiar en els valors i en les pràctiques del passat.